

resten ikke derom, og jeg vil i alt Fald glæde mig ved, at den ærede Minister har udtalt her, at dersom det praktiske Tilfælde kom til at foreligge, som jeg nævnte, at Landboforeninger vilde se ved egne Midler at oprette særegne Forsøgsgaard, vil den ærede Minister af disse omtalte 60,000 være villig til at støtte saadanne, hvad angaar Forsøg paa Kvægopdrættets Omraade. Jeg siger, det er altid Noget, og jeg er glad ved, at det er blevet udtalt, at der er Enighed her i alt Fald om saa Meget, thi saa veed jeg, at vi ere i den rigtige Retning, naar vi slaa ind paa den Vej, som vore lydlige Naboer, hvad jeg sagde før, med Held ere slaede ind paa. Den ærede Minister udtalte sig om, at „brække“ de 80,000 Kr. midt over — som jeg udtrykte mig — og den ærede Minister udtalte sin Tilslutning og søgte at paavise, at Kvægvæben kunde man snarere komme til Klarhed over, og derfor var det ikke saa nødvendigt at gjøre Noget her overfor Hestevæben. Jeg har nu ikke Noget imod, at der gjøres Noget overfor Hestene, men jeg tror ikke, at jeg og det ærede Medlem fra Nyborg (N. Jensen) og det ærede Medlem fra Randers (Lüttichau), som egentlig ere i Modstætning til den ærede Minister og mig, overbeviser hverandre. For mig staar det saaledes, at naar vi skulle til Statskassens Midler at se og støtte Landets Hovederhvervstilbude, er det naturligt, at vi se paa, hvad der er Landets Hovederhvervstilbude. Hvad er det, vi have den langt, langt overveienende Fordel af? Hvad er det, hvor vi i en Række af Aar ved Ufjendsfab til Kacer og Sligt ere gaaede mange Millioner tilbage? Det er det, der gjør, at jeg fremdeles maa blive staaende paa mit Standpunkt. Men jeg antager forresten ikke, at vi overbeviser hverandre; men vi ere, som jeg sagde før, komne et Skridt fremad her, og det er dog altid Noget. Vi have faaet Enighed tilveiebragt om, at ved de sælles Dyrsfuer skulle vi ogsaa have Kvæg med i Modstætning til, hvad der tidligere var Tilfældet, hvor der kun var Heste med. Jeg skal endnu kun gjøre nogle Bemærkninger overfor den ærede Minister, som har mindet mig om Noget, der tidligere passerede i Rigsdagen. Det, han omtalte, beviser netop, at nogle mindre Landeieendomsbesiddere sammen med en enkelt velmenende og offervillig Godseier havde været i Stånd til at faae noget Privat frem paa Forsøgenes Omraade, som forekommer mig burde have været støttet, men som ikke fik Støtte af den ærede Minister, der den Gang var Medlem af Thinget og Finantsudvalget. Naar den ærede Minister sagde, at det ikke kunde nytte

den Gang at støtte noget Saadant, fordi der manglede Følk dertil, skal jeg opløse den ærede Minister om, at det var slet ikke Tilfældet. Den Mand, vi i Aar have opført paa Finantsloven og baade have hædret ved, at han er bleven Professor, og hædret og gavnnet ved at give ham adskillige 100 Kroners Tillæg — jeg kan godt nævne hans Navn, han er en anerkjendt Videnskabsmand, det er Rasmus Pedersen — havde Baron Zytphen Udler sat sig i den næsteste Forbindelse med; han fik ham endogsaa kaldt hjem fra Udlandet for at kunne tage ham paa Raad med. Jeg er glad ved, at der udvikler sig en Diskussion om et saadant Emne, for at det kan komme til at staa klart, at almindelige Bønder i Holbæk Amt sammen med Zytphen Udler have taget Sagen saa alvorlig og dygtig og havde faaet Die for denne Mand, som hele Finantsudvalget nu er enigt om at anerkjende som den betydeligste Videnskabsmand paa dette Omraade og derfor har hædret, som jeg omtalte før. Og havde de omtalte Mænd naaet at faae Støtte af Statskassen, vilde vi have faaet Noget ud af Jaurbogaard, som havde gjort, at vi langt snarere vare komne til at gaa i den Retning, som det lod til, at den ærede Minister ikke var en principiel Modstander af, medens vi nu i 1887 staa saadan, at vi ikke have faaet en eneste Forsøgsgaard efter mindre Maalestok oprettet. Det vil jeg opløse den ærede Minister om, at saaledes hænger det sammen. Det var slet ikke Følk, der manglede, men Penge, og dem vilde Folke-thinget nok give, men det kom ikke længere. Forsaa vidt er jeg glad ved den ærede Minister. Jeg vil haabe, at § 9 vil blive brugt med Bæmpe; thi den kan blive misbrugt. Endnu skal jeg kun gjøre en Bemærkning overfor § 4; thi det klarer ikke Sagen saa lidt, naar vi ved at høre den ærede Minister ere komne paa det Rene med, hvorledes den skal forstaaes. Jeg veed nok, hvordan den paagjældende Paragraf i Landkommunal-Loven lyder. Men det er vel ogsaa en offentlig Hemmelighed, at det nu viser sig omkring i Amtsraadene, at naar vi ikke kunne blive enige om Noget, saa afgjør vi det ikke ved Lodtrækning, men efter at vi have hørt Ministeren forklare, at det praktiske Resultat, naar vi vedtage § 4, som den foreligger her, vil blive, at hvis Amtsraadene vælge efter Indstilling fra Landboforeningerne, men ikke stemmer paa de mulig indstillede Amtsraadsmedlemmer, kan der ingen Lodtrækning finde Sted — er det ikke saadan at forstaa? — saa forekommer det mig ogsaa, at man maa spørge den ærede Indenrigsminister, om han vil reise principiel Mod-